

Hepp Béla

Bodzavirágom

Fáj ez a súlyos, májusi illat.
Föld-ízű nyomban elheveredve
várom a semmit. Könnyeket hullat
halkan a hajnal vastenyereembe.

Fáj ez az illat, úgy tele mézzel,
szívvel a csendje, kortalan álom
érckapukon túl... fáj, ahogy nézel
hótavaszdoból, bodzavirágom,

föl, föl az égig tartod az arcod
büszke fehérét, gyöngymosolyodban
játszik a nap, volt, ősi kudarcok
gyors erejének kínja is ott van

százezer apró szirmod érében...
lassul a ritmus, ócska magányom
jajdul etűdöt, úgy hiszem, értem
néma imádat, bodzavirágom.

Fénykoszorúban hajlanak össze
ágai kinnak, csöndes igének,
lesnek a fűben vágyaim: jössz-e,
hallak-e újra, hajnali ének,

látlak-e égni szembogaradban,
játszik-e újra ajkad a számon...
ölt az a csók, s én halva maradtam,
csillagesőjű bodzavirágom.

Az vagy...

Nézlek. Kinn a csend alá szalad az est,
úgy remeg a fény az ablakon, ahogy
ujj varázsol húrra könnyű dallamot.
Régi sor kel dalra így: kenyér, s a test.

Ős szonett, „Az vagy nekem...”, bíborba fest
ágyamon egy csöppnyi láng, és hallgatod
ezt a sort, az vagy nekem... és az vagyok,
mondanám, amit kerestél, hogy szeresd.

Mégis hallgatok, talán a szó se kell,
most a csend, vörösben ingó gyertyafény
pillanatnyi bája köt, nem érdekel

vallomásom, vak sorokba font remény.
Nem tudom, szíved mi módon értem el,
vagy nekem, s maradj örökre az enyém

Hegymegi Flóra

A fürdőszoba

Elmentél, ő is elment.

Kálnoky fürdőszobájában nyúltam volna penge után,
Mi, költők, nem tudjuk, csak önnön
Szavainkat ontani, s hivatlanul mások
Lelki hamvára
Önteni.

Apám borotvája feküdt a polcodon,
Ahol te pamacsoltad az
Arcodat hajdan, barátom.
Látod ezt a kálváriát?
Épp csak, míg végighúzta a pengét,
Feledte addig minden baját.

Épp csak, míg láttam őt és
Magamat, s egyre gyérülő haját.

A színvonal romlott.
Összepakolt, és itt hagyta
Tágas szobádat, üresen, tátott
Szájjal sírt a kredenced,
És talán észrevetted,
Költészet, az sosem volt.

Megfogta a kezét, s azt mondta:
„Vigyázz rá nagyon”. A „nagyont”
Kétszer is megnyomta.
S ezzel becsukta a könyvet-
Anyámnak adott örökbe.

Nevethetsz, de ma már,
Egy ócska kis lyukban
Csúszik a Gilette.
Nem magas a földszint, így
Fejedet
a tetőtérbe verheted.

Tökéletesek vagyunk.
Neked legalább elhiszem.
Előtted csak ő volt nekem,
A férfi, aki Kálnoky
Fürdőjében húzta le az
Arcát.

Emlékszem rá, őrzöm a
Fürdőszobát,
Mert mikor legutóbb ott jártam,
Még igaz valójában
Benne állt a szülőapám.

Szólsz majd?

Ha a bosszúságok csermelyei
Patakokká egyesülnek
És zuhogva mossák békességed medrét-
Csak tűrj!

És erős sodrású baj.folyamok
Ha érzelmeid tengereit duzzasztják
Segít majd az ár-apály-
Még várj!

De ha gondjaid óceánja
Rohanva zúdítja szökőárját
Málló homok-zátony türelmedre-
Akkor szólj!

Albatrosz szárnyaimon megjövök
A víz szavamra tükörré feszül
Kisimítom ráncait homlokodnak is-
Csak bízz!

Felhőtlenre törölöm feletted az eget
Hogy tisztán ragyoghasson benned
És visszaadom mosolyod-
Csak higgy!